В дощі є рухома таємниця ніжності,
щось від покірної й привітної заспалості,
з ним прокидається музика сумирна,
і тремтить душа приспаного краєвиду.

Це синій поцілунок, що його земля приймає,
первісний міф, що хоче здійснитись,
кволих неба й землі старече злягання, —
незворушно, — в сутінках безнастанних.

Це світанок плодів, що несе нам квіти
і сповняє нас чистого духу морів,
по ріллі розливає життя, і по душах —
сум по тому, що нам не судилося знати.

Прикрий жаль по затраченому життю,
опізненого народження фатальний відчай,
неспокійна мара неможливого ранку,
притульна турбота хворобливої плоті.

Любов прокидається в його сірому ритмі,
наше внутрішнє небо повнокровно шумує,
та миттєве натхнення опадає зневірено,
бо вже бачимо мертві осклянілі краплі.

Ось вони — краплі: очі безмежжя,
що дивляться в безмежжя,
що стало їм за матір.

Кожна крапля дощу дрижить,
залишаючи в кришталі
божествені рани діамантів.

Це поети води, що побачили те,
що юрби річок ніколи,
нізащо не зможуть знати.

О мовчазний дощу без вітрів і громів,
що з овечою покірністю й тендітним світлом,
лагідний і мирний, як сама істина,
милостиво ллєшся на всі речі світу.

О дощу, послушний умиленний старче,
що несеш нам чисті джерельні душі,
коли ти на поле поволі падаєш,
із грудей моїх краплями прориваються квіти.

Первісний спів, що його несеш у мовчанні,
дзвінку історію, що її розповідаєш гіллю,
на нотному стані, що ключа не має,
у пустелі серця нотами розлито.

Душа моя повниться дощевим сумом,
смиренним сумом речей нездійсненних;
хочу бігти за обрій по власне світло,
та встига мені серце заборонити.

О дощу мовчазний, дерев коханцю,
чарівниче вивершеного концерту,
ти здійняв у серці ті ж резонанси,
що й кладеш у душу приспаного краєвиду.